

τῆς ἐπικεκυφῶσι τῆς ἀσθενείας σου ἀράς δὴ τῶν βαρέων τῶν ἐπιχει-
 ρησῶν αὐθαρέτως εἰώθας. ἄξιόν δὲ δὴ τῆς βοηθείας οὗτοῦ τυγχά-
 ναι εἶναι μοι δοκεῖ, ὃ ἐνθένδε τῶν παιδείων μέχρι τῆς εὐώμης μελώ-
 γενόιτο μόνον αὐτῶ φανῶν αἰ σοι ριζῶν ὅτις ἂν σύ γε τῆ φύσει ἀρε-
 σκοιο, ἐπὶ τῷ γε οὖν ἐγγυῶν τῶν σὴν καὶ πάντων τῶν εὐίων μεσο-
 κῆσαν οὐκ ἂν εὐλαβοίμην ἔγωγε. πρόσθε μοι τῆς πρεσβυτηρίας ἡμῶν
 βαρῶν, τῆ βασιλικῆς δικαιολογίας ἐν τῆ βουλή τῆ ἀνωτάτω, εἰ ἄρα
 γὰρ αὐτόθι ἔσαι ταύτῃ σου κομισαμένου. ἄνδρα μοι αὐτὸν χαριεν-
 τά τε καὶ φιλομαθῆ ἐν τοῖς πάντι. ὅτου δὴ ἕνεκα προσωκεῖσθαι
 σοι τοῦτον καὶ περὶ τῶν ἡτοῦμαι μεταξύ πρεσβεύοντα. ὃ τοίνυν
 τελούτων εἶλα σοι μέλα τῶν ἐμῶν, ἵασι ἐμὲ ἀπὸ τῆς ὑγείας μοι, οὐκ
 εἶ, ἀπὸ δὲ τῆς διανοίας οὐ κακῶς Διακείμην. παιδοποιητικῶν τε καὶ
 παιδευτικῶν ἐξίσου ἐργαζόμενον. προσαγορεύει σε ἡ ἐμοῦ φραγκί-
 σκῳ ὁ Δηλοῖν, ἀνήρ σοι πάλαι προσφιλέσθε δεδοκιμασμένῳ,
 ἐμοὶ δὲ ἡμιόλιον εἶλα. ἐξέωσο, καὶ διατέλει ἡμᾶς ἐργῶν. ἐν
 Παρκίοις ἐκατομβαιῶνος μίως τῆ δεκάτη ἰσαμνίου πρὸ μῆος τῆς
 τροπῆς τῆς ἡλιακῆς.

Γουλιέλμῳ Βυδαῖῳ κρόκῳ
 εἰς πατέρα.

ἔλας μὲν ὡς κρόκε ἀμφὶ τὰ τῶν ἐλλήνων οὐ μετρί-
 ως ἐπιδῶσαν, ὅς δὴ πρὸς ἄνδρα λατῖνον ἐμὲ λατῖ-
 νῳ ὦν αὐδὲς, ἐλλυίζεν προήρησαι τῷ λόγῳ, γενναί-
 ως δὴ καὶ ἀξιεπαύτως. ὅτι μάλιστα τῆς εὐλίας ἡμῶν
 τῆς παλαιᾶς ἐμνήσθης, δυσφορῆν τε ἔοικας τὰ ἕχιστα
 φερόμεν τῆς δικαιοσύνης νῦν παρ' ἐμοί, τῶν πρῶ-
 τείων γε τυγχάνειν σοὶ προσήκον, μνημόσμων ἡ παρέχεσθαι σε χεῖ-
 καὶ γνώρισμα οὐκ ἀμυδρὸν τῆς ὁμιλίας ἡμῶν. καὶ γὰρ τοῦ κρόκου ὁ
 ὄματ' ὡς γε μοὶ γνωρίμου ἀνδρός καὶ δικεῖως ἔχοντ', οὐ πά-
 νυ τι τό γε νῦν ἔχωρ μέμνημαι. οὐ μὴν τῶν γε ἕνεκα δυσαρτίως σε
 δεῖ διακείσθαι ἢ ὅπως δὴ ἀνιὰθῶαι. οὐδέ τι φθονῆσαι τῆς ὑμεδαπῶν,
 οὐς ἡδέως τε ἀσπάζομαι δι' ἐπισολῶν καὶ διὰ τιμῆς ἄνω, εἰκότως. ἀνα-
 δρες γὰρ εἰσὶν ἐκείνοι, ἐμοίτε καὶ πολλοῖς τῶν ἐμῶν διαφερόντων σοῦ.

φία, κεχαρισμένοι. σοί γε μὴν ἔνεσι καὶ τῶν ὁμοίων αὐτοῖς παρ' ἐμῶν τυ-
 χῆν ἴω σοι τοῦτ' ἐπιμελὲς ἦ. φέρε δὴ προσεμφερῆσε τούτοις τῆς βρετ-
 τανοῖς πρὸς ἔχου τοῖς σοῖς, ἴσα τε ἀξιέραςον, καὶ γὰρ σοι ἴσα καὶ τῶν φι-
 λικῶς προσίσομαι. ἴσθι μὲν δὴ τῆς ἐπισολῆς ἄνδρα προκαλεσάμενος
 οὐκ ἀκρόως ἀντιξενικῶτά σοι, εἶπε σοι τὸ τοῦ κατὰ θυμῶν ἐλλωισί' ἀντε-
 πισέλλαρ ἡμᾶς. ἦσθαι δὲ καὶ ταύτη τῆς γλώσσης τὴν φιλοπονίαν ἀσκῶν.
 ἔρρωσο, ὅτι τῶν ἐνδοξῶν Ἰσπανῶν Ἐλλωισί' ἄλλοι, ἴσθι σοι ἑλλωισί' πρόση-
 πέ μοι. ἐν παρρησίᾳ ἀνθεσκριῶν ἔστι ἴσα μὲν τῆς νεκρῆς τῆς ὑστερίας.

Γαλιέλω Βαδύλω Χραιοφόρω
 Λογολίω ἐν παρρησίᾳ.

κομισάμενος σε τὴν ἐπισολὴν δούτερά τούτῃ τῶ μὲν
 νὸς ἴσα μὲν. ἐπιδόντ' ὅτι τῶν ἀπὸ τῆς οἰκίας κοινο-
 βιάρχου τοῦ βαρτολίνου, νεανίσκου γέμοι δόκην ἀξιο-
 ράσου τῆς εὐνοίας ἕνεκα τῆς τε πρός σε καὶ τοῦ ἀλλοῦ
 πεπαυμένους. ταύτῃ δὲ τὴν ἐπισολὴν ἠδόμενος πρῶ-
 τὸν ὑπὸ τῆς χαρᾶς ἐπὶ ἡλθόν τε καὶ προσεπῆλθον, εἶπ' ἔ-
 ηρέμα δὲ ἀνέγνωρ, τοῦτο μὲν, τῆς γραμμάσιρ ἕνασμενίζων τοῖς σοῖς
 καὶ ταῦτα ἐλλωισί' φθεγομένοις, τῦτο δὲ γλιχόμενω μαυθάνειρ
 τὰ περὶ σοῦ, οὐ μὲν ῥι οἰκοῖ ὦν τὴν ἐπισολὴν ἐδεζάμενος, ἀνὰ δὲ δ' ἄστυ
 πωυδόντ' μοι πρὸς ἔδθη, ὅσοι τε οὐδέπω εἰς ἕωαυλιρ ἐξιόντι, ἐπεὶ
 πρὸς αὐτὴν ἂν ἐγὼ ὑφ' ἠδονῆς ἀντεπέσειλα. οὐ γὰρ ἂν ἠναχόμενος μὴ οὐ-
 χί σε τοῖς ἴσοις γαυῶν γραμμάσι πρὸς αὐτόθεν ἀμείβειν, τὸν γε προκα-
 λόμενος ἐμὲ εἰς τὸ τὸ πεδίον οὐ δυσκλατώτερον ἐμοί, δὲ ἐννάτης ἢ
 δὴ ἡμέρας εἰς πόλιρ ἐπανιῶν, τὰ τε οἰκοῖ διαλέμενω, καὶ τῶν πρό-
 ὑγου ἀπαλλαγίς, πρός τοῖς λόγοις αὐτῶν ἠρξάμενος εἶναι πάλιν. καὶ τὸ
 μὲν πρῶτον χολήρ ἦδεν μοι ἄγοντι, ὅτι τε ἀρξάμενος σκεπτομένω,
 τὰ γράμματά σε πάλιν ἐπιλεξαοθαί μοι ἐπελθόν, σιωπόμενος σε σοῖ
 εὐθύς τ' αὐτοῦ δὲ τ' ἀναγνούς, καὶ τ' ἐπιδόσεως τ' ἀγαρ ἐρ παιδεία τῆ
 ἐλλωισί'. πῶς δ' οὐκ ἀρ σινέχαιρ), ὅς γε σοι τ' ὡροαρέσεως ταύτης ἐπ-
 σκηκτῆς, σύμβολ' ὡροαρέσεως ἐγενόμενος. καὶ δὴ ὅτι ἐνθεν δὲ ἀπελθόν-
 τ' ὡροαρέσεως ἐπισολῆς ἐχαρισάμενος πρός ἄνδρα ὡ μάλιστα ὡροαρέσεως
 ἐπεθύμ', ὅτι δὴ τούτο προφείλω ἀν(ἀπείκα ἢ φθόνος) ὅς σε τ' τῶν